

PRIMUL DECENIU DE ADMINISTRAȚIE ROMÂNESCĂ LA CONSTANȚA DUPĂ RĂZBOIUL DE INDEPENDENȚĂ

Tratatul de la Berlin (1/13 iunie-1/13 iulie 1878) a reprezentat un moment de maximă importanță pentru istoria României, datorită implicațiilor asupra evoluției raporturilor internaționale, creându-se premisele necesare grupărilor ulterioare de forțe¹. Problemei "compensației" teritoriale pentru România (Dobrogea și Delta Dunării, în schimbul celor trei județe sud basarabene) a fost subliniată, în repetate rânduri, de diplomația europeană a vremii. Astfel, în raportul generalului Iancu Ghica, trimisul extraordinar al României la Petersburg, din 14/26 ianuarie 1878, către Mihail Kogălniceanu, ministrul de Externe al țării, era specificat faptul că Imperiul Țarist propunea reluarea Bolgradului, Cahulului și Ismailului, cedând Delta Dunării și Dobrogea până la Kiustendje².

În aceste condiții, Parlamentul României a votat, la 26 ianuarie/7 februarie 1878, o moțiune prin care și-a exprimat hotărârea de a menține integritatea teritoriului românesc³. Chiar ministrul de Externe al țării, Mihail Kogălniceanu, în memoriul înaintat agenților diplomatici ai României, la 25 februarie/9 martie 1878, considera stăpânirea Dobrogei, fără malul stâng al Dunării, "o încurcătură, o povară și poate un pericol permanent"⁴.

Un document important al momentului l-a constituit raportul trimis în țară de reprezentantul diplomatic român la Roma, Obedenaru, la 11/23 iunie 1878, în care relata una dintre discuțiile purtate cu fostul secretar general al Italiei, Tornielli. Acesta din urmă a subliniat importanța strategică a Dobrogei, insistând asupra porturilor Sulina și Kiustendje, neînțelegând refuzul României de a accepta Dobrogea. Obedenaru a răspuns: " (...) lăsând la o parte felul populațiilor eterogene din Dobrogea, este evident faptul că am fi constrânși să cheltuim milioane pentru a construi pod pe Dunăre și mai ales de a face din Constanța un port folositor. După ce acestea ar fi făcute, bulgarii, împinși și susținuți de Rusia, vor revendica Dobrogea"⁵.

În fapt, Rusia țaristă a condiționat părăsirea teritoriului românesc de posibilitatea de a-și construi, în zona dintre Dunăre și Mare, drumuri militare sau debarcadere în porturi⁶.

Pe aceeași linie, a unui control cât mai eficient al regiunii sud-est

europene s-a înscris și "recomandarea" Imperiului Țarist, adresată Romei, la 18 noiembrie 1878, de a nu trimite reprezentanții la București, pentru că "*ministrul Rusiei continuă să insiste pentru semnarea unei convenții militare. Rușii țin mult să fie singurii stăpânitori la Constanța*"⁷. De altfel, în Dobrogea, după cum s-a punctat și în nota circulară a Ministerului de Externe, din 9/21 ianuarie 1879, către agenții diplomatici ai țării, trupele țariste au fost adevărate trupe de ocupație⁸, ajungându-se până acolo, încât, frizând ridicolul, au interzis aclamațiile individuale care s-ar fi produs odată cu venirea trupelor române în Dobrogea și care ar fi fost un blam direct pentru ei⁹.

După trecerea oficială a sudului basarabean, Rusiei, la 21 octombrie 1878, la Ismail¹⁰, începând cu 14 octombrie 1878, trupele române au intrat în Dobrogea, ajungând la Constanța la 23 noiembrie 1878.

La 14/26 noiembrie 1878, a fost dat la Brăila, *Inaltul Ordin de zi* către armata română la intrarea în noua regiune a țării¹¹, ca și *Proclamația domnitorului Carol I către dobrogeni*, fiind prezentat modul în care Dobrogea urma a fi administrată de statul român. Proclamația prevedea, pe lângă egalitatea în drepturi între locuitorii Dobrogei, indiferent de religie sau neam, și faptul că, în scurt timp, noul teritoriu al țării "*va primi o organizare definitivă, care va ține seama de trebuințele și moravurile voastre, care va așeza pe temelii statornice poziția voastră cetățenească. Până atunci, autoritățile române au ca întâia îndatorire de a cerceta și îndeștula trebuințele voastre, de a îngriji de bunul vostru trai, de a vă face a iubi țara (...)*"¹².

Încă de la finalul lunii august a anului 1878, Ministerul Afacerilor Străine al României a considerat că, pentru administrarea teritoriului dintre Dunăre și Mare, Parlamentul ar putea fi sesizat direct, printr-un proiect de lege, sau executivul, preluând anumite libertăți de acțiune, ar putea legifera în acest sens. Ca legislatură ordinară, reprezentanța putea discuta și vota egalitatea de drepturi, dar nu și pe cele politice. Numai o Adunare Constituantă dispunea executarea lor. Convocarea unei Constituante era incompatibilă, însă, cu ocupația militară a României¹³.

Astfel, la 28 septembrie/10 octombrie 1878, Senatul a adoptat *Moțiunea privind dispozițiile Tratatului de la Berlin* conform căreia, până la convocarea unei constituante, România urma să administreze Dobrogea prin "*regulamente ad-hoc, până la deplina ei organizare*"¹⁴. Drept urmare, noua provincie românească a cunoscut, vreme de doi ani, un regim regulamentar¹⁵.

La 23 noiembrie 1878, colonelul Brandenburg i-a predat lui Remus Opreanu, primul prefect român al Constanței, dosarele și actele administrației orașului din timpul ocupației rusești¹⁶, documente care,

o lună mai târziu, ajungeau în arhiva Primăriei orașului. Era vorba despre: *“un registru pentru venituri, unul pentru cheltuieli, două registre de recipise, un compt (registru) de venituri și cheltuieli de la 1 octombrie până la 23 octombrie 1878, un dosar de compturile comunale, de 32 file, un opis relativ la actele de mai sus, recipisa nr. 1 a casieriei generale a acestui județ pe suma de lei 1.351 bani 75, fond comunal depus pentru Casa de Consemnațiuni, recipisa nr. 2 pentru suma de 1.443 ruble în bancnote rusești depuse la casieria pentru Casa de Consemnațiuni”*¹⁷. De fapt, “transferul” serviciilor publice de la autoritățile țariste către cele române, în principiu, ar fi trebuit să se efectueze destul de rapid. Acest lucru însă, după cum nota Mihail Kogălniceanu într-o circulară a sa către agenții diplomatici ai României, din 9/21 ianuarie 1879, s-a realizat greu, în special datorită prezenței *“a două armate într-o regiune (...), Tribunalul de Apel din Constanța aproape că nu se poate întruni, din lipsa unei clădiri publice în care să se instaleze (...) iar lucrările fortificate, ridicate, întreținute și menținute de armatele ruse la Constanța și Sulina, ar fi trebuit să dispară de mult”*¹⁸. Unitățile țariste au părăsit Constanța abia la 4 aprilie 1879¹⁹.

În luna noiembrie 1878, a fost adoptat *Regulamentul de organizare și împărțire administrativă a Dobrogei*, la a cărui finalizare contribuția lui C. A. Rosetti (ministru de Interne în guvernul prezidat de I. C. Brătianu, între 24 iulie 1876-24 noiembrie 1878) a fost majoră²⁰. De asemenea, au mai fost emise *Regulamentul asupra organizării judecătorești, Regulamentul pentru stabilirea și perceperea impozitelor, cât și Regulamentul pentru organizarea serviciului vamal, al consiliilor generale și al administrației domeniilor și pădurilor statului*. Conform prevederilor *Regulamentului de organizare administrativă*, fostul sangeac Tulcea a fost împărțit în trei județe: Tulcea, Constanța și Silistra Nouă. În compunerea județului Constanța intrau, ca plăși, fostele cazale: Hârșova, Constanța și Mangalia, un an mai târziu, adăugându-se Medgidia și Silistra Nouă. Începând cu 1 aprilie 1879, județul Constanța a fost împărțit în 5 plăși, cu 5 comune urbane, 104 rurale precum și 51 de sate și cătune.

Cel care răspundea de ordinea publică, garanta proprietatea, averea, onoarea și libertatea locuitorilor, ocrotind drepturile și libertățile tuturor cultelor, era prefectul. Potrivit articolului 11 din *Regulament*, prefectul administra districtul său după legile și obiceiurile locale – *“dând tot ajutorul administrației în executarea regulamentelor celorlalte ministere”*²¹. El avea în subordine toți funcționarii *“administrativi dar și polițienești”* (art. 22) și era obligat ca, la fiecare 15 zile, să raporteze ministerelor îmbunătățirile sau reformele necesare de introdus în legislația locală. Totodată, prefectul numea sau revoca (art. 23, 27) primarii comunelor rurale și urbane, numiți din

rândul consilierilor aleși. În acest sens, religia nu constituia un obstacol, dar prefectul trebuia să țină cont de religia majorității locuitorilor unei comune, urbane sau rurale (art. 23). De asemenea, prefectul dizolva consiliile comunale și ordona noi alegeri, revoca primarii, aproba bugetele și alte lucrări ce depășeau competența consiliilor, având sub directa sa conducere poliția, îndrumând, controlând și propunând măsuri de sancționare pentru personalul din subordinea celorlalte ministere. În rezolvarea problemelor, prefectul era ajutat de un șef de birou cu două ajutoare, un translator (de limbă turcă), un registrator-archivar și patru copişti.

În baza *Regulamentului* amintit, pe 12 decembrie 1878, s-a constituit *Consiliul Comunal al orașului Chiustendge*, alcătuit din: Antonio A. Alexandridi, Basilio Gombo, Ali Kadâr Effendi, Hafus Regep Effendi și Bohor Seni, Antonio A. Alexandridi fiind numit primar. Tot acum, a fost organizată și Cancelaria comunei, compusă din: Dionisie Candogea (casier), Vasile Iordanovici (perceptor), Chirciu Banu (secretar), Eugeniu Cosmiadi (copist)²².

La 17 aprilie 1879, Consiliul Comunal al orașului Constanța a votat *Regulamentul pentru administrațiunea interioară a comunei urbane Kiustenge*, alcătuit din următoarele capitole:

- I. *Despre curățenia orașului;*
- II. *Despre libera circulațiune a stradelor;*
- III. *Despre animale;*
- IV. *Despre incendiuri;*
- V. *Despre îndestularea obștească;*
- VI. *Despre înfrumusețarea orașului și siguranța publică;*
- VII. *Despre stabilimentele publice;*
- VIII. *Despre serviciul sanitar;*
- IX. *Despre spectacole;*
- X. *Despre beuturi;*
- XI. *Pentru femeile prostituate;*
- XII. *Penalitățile femeilor publice;*
- XIII. *Dispoziții diverse;*
- XIV. *Îndatoririle slugelor de ambe sexe;*
- XV. *Îndatoriile stăpânilor de slugi*²³.

Așa numita *Constituție a Dobrogei* a fost adoptată pe 9 martie 1880, fiind "opera" lui Mihail Kogălniceanu (ministru de Interne la acea vreme) și a prefectului constănțean Remus Opreanu. Scopul legii, potrivit *Expunerii de motive*, prezentată în Parlamentul țării de Kogălniceanu, era "asimiliațiunea deplină a Dobrogei cu România". Potrivit art. 3, toți locuitorii din Dobrogea care, în ziua de 11 aprilie 1877, erau cetățeni otomani, deveneau cetățeni români²⁴. Articolul 25 al legii amintite, împărțea, ținutul dintre Dunăre și Mare, în două

județe: Tulcea și Constanța, acesta din urmă cu cinci ocoale: Constanța, Hârșova, Medgidia și Silistra Nouă. Constanța a fost declarată comună urbană, alături de alte 12 orașe dobrogene (art. 46). De asemenea, în fiecare județ s-a înființat câte un consiliu județean, înzestrat cu aceleași atribuțiuni ca în restul țării.

Pentru județul Constanța, prefectul alegea, dintr-o listă de 12 persoane recomandate de consiliul comunal al orașului, doi membri care, alături de alți 10 membri aleși de delegații comunelor, formau consiliul județean. Numărul consilierilor comunali din Constanța și Tulcea a crescut acum la nouă, dintre care trei erau numiți de prefect, dintre notabilitățile orașului (art. 48), în structurile administrative neputând intra decât cetățeni români²⁵. Astfel, Remus Opreanu a înaintat, la 29 mai 1880, Primăriei Constanța, Nota nr. 22697, potrivit căreia consilierii fără cetățenie română urmau a fi înlăturați din funcțiile deținute. În această situație se aflau Bohor Seni și Basilio Gombo²⁶.

În fapt, după adoptarea Legii din 9 martie 1880, foarte mulți locuitori ai Constanței aflați sub protecție străină au cerut cetățenie română. Astfel, Primăria a înregistrat, la 6 mai 1880, cererea căpitanului de caic Aghios Nicolaos și a lui State Garufal. Cereri asemănătoare au fost depuse și de Teodor Nicolau, român din Macedonia, la 9 mai 1880²⁷; la 20 mai 1880 – A. Chifidis, care fusese nevoit să adopte, în timpul războiului ruso-româno-turc, cetățenia elenă; la 22 mai 1880 – Suleiman Hassanoglu; 5 iunie 1880 – Dimitrie Hristophor, împreună cu bastimentul *Sf. Gheorghe*²⁸; la 4 iulie 1880 – Petre Ivanov, Emilian Stephanov, Izot Stephanov. Acestea sunt doar câteva exemple din multitudinea de cereri înregistrate atunci, neexistând, totuși, o statistică oficială în acest sens. Au fost însă și cazuri, destul de rare, când cererile au fost respinse sau contestate (de exemplu Jani Macri a contestat, la 8 februarie 1890, dreptul de cetățean român al lui M. Rosanis, comerciant aflat pe lista alegătorilor comunali la nr. 169. Motivul: la 11 aprilie 1877, domiciliu la Rusciuc²⁹).

În ceea ce privește numărul alegătorilor comunali, în anul 1881, acesta se ridica la 373 de persoane³⁰ cu dreptul de a alege 6 membri ai Consiliului Comunal, numărul lor coborând, în 1888, la 269³¹. De fapt, chiar din 1884, în cadrul dezbaterilor Consiliului Comunal din 20 februarie, M. Miloșef, consilier local, a propus micșorarea censului, pentru a fi "*alegător comunal*", la suma de 18 lei, propunere înaintată, de altfel, Ministerului de Interne. Consiliul Comunal a respins însă doleanțele propriului consilier, care mai dorea și formarea grabnică a unei liste suplimentare a alegătorilor³².

Regimul excepțional legal, care l-a înlocuit, în 1880, pe cel regulamentar, s-a prelungit până în 1909, ceea ce a dus la o

intensificare a campaniei pentru dobândirea drepturilor politice și a demascării neconformităților administrației dobrogene atât de presa locală, cât și de notabilii ținutului dobrogean. Astfel, în august 1889, guvernul României a hotărât trimiterea unei delegații, alcătuită din reprezentanții ministerelor de Interne, Finanțe, Război, Justiție, Lucrărilor Publice, Cultelor și Instrucțiunii Publice, pentru a examina, la fața locului, neajunsurile populației din Dobrogea. Comisia, ținând cont de condițiile economice excepționale în care se afla această parte a țării și *“de starea de cultură a diferitelor elemente din care se compunea populația, urma să propună sistemul de organizare administrativă și modificările ce trebuiau introduse, deși există un regulament în vigoare”*³³.

Așadar, Primăriei constănțene i-a revenit sarcina de a monitoriza toate *“revendicările și relele actualei organizații”*³⁴.

La 6 septembrie 1889, *“necesarul”* a fost definitivat și înaintat Prefecturii. Problemele înregistrate erau destul de numeroase, contestându-se chiar și Legea de organizare a Dobrogei. Raportul Primăriei, destul de voluminos, a analizat *“chestiunile proprietăților”* și abuzurile ce au fost săvârșite în numele legii, precum și *“chestiunea administrativă”*, Ministerul de Interne fiind acuzat de autoritatea constănțeană, de necunoașterea situației Dobrogei când a elaborat legislația provinciei. De asemenea, Primăria a subliniat lipsa de control a serviciilor administrative, Consiliul Comunal și primarul având atribuțiuni restrânse, neputând apăra, concret, interesele urbei.

O altă idee care apare în raportul Primăriei din 1889 este cea a prelungirii stării excepționale a Dobrogei, văzută, mai mult, ca o experiență pe seama localnicilor, nedobândirea drepturilor politice, în condițiile existenței *“spiritului public local”*, nu făcea decât ca alipirea la România să fie tot mai dificilă.

Raportul Primăriei Constanța a avut un rezultat mult sub așteptări, deoarece, prin Ordinul Ministerului de Interne nr. 19858/3 noiembrie 1889, s-a trecut doar la înlăturarea funcționarilor care săvârșeau abuzuri, iar pentru angajarea altora, ordinul era clar: controlul amănunțit al trecutului celui care urma să fie în slujba statului³⁵.

Un an mai târziu (9 august 1890), o comisie a Prefecturii Constanța constata neregulile găsite la Primărie: amenzi fără eliberări de chitanțe, bani încasați fără a se specifica cine și de ce a plătit, lipsa unor documente importante (exemplu: referatele arhitectului orașului)³⁶. Mai mult decât atât, pe 8 august 1891, prefectul orașului, S. Lătescu, a înaintat ministrului de Interne, Lascăr Catargiu, un raport prin care a solicitat dizolvarea Consiliului Comunal, ca urmare a demisiei mai multor consilieri, nemulțumiți de demiterea primarului Panait Holban, ce periclitase interesele comunei. Pretextul demisiei celor șapte

consilieri a fost neîncrederea față de noul primar, Constantin Moisiu ("fost procuror-judecător de tribunal")³⁷.

Conform art. 29 din Legea comunală, ministrul de Interne putea dizolva consiliul, numind o comisie interimară, recomandată de S. Lățescu, alcătuită din: C. Moisiu, Mihail Coiciu, Iani Macri, Leon Buter și Djibaell Frankian, având ca președinte, pe C. Moisiu. Rezoluția scrisă de Lascăr Catargiu a fost: "*Urgent. Se aprobă*"³⁸.

În final, putem considera că, în ansamblul lor, măsurile adoptate de statul român, susținute de autoritățile locale la Constanța, dincolo de unele sincopele înregistrate, au marcat, însă, o etapă distinctă în cadrul vastului proces de transformare a Kiustendge-lei turcești de după revenirea Dobrogei la Țară.

NOTE

1. L. Boicu, V. Cristian, Gh. Platon (coordonatori), *România în relațiile internaționale 1699-1939*, Ed. Junimea, Iași, 1980, p. 298
2. Biblioteca Academiei Române. Arhiva Istorică (BARAI), *Documente privind evoluția situației politice teritoriale a provinciilor românești*, seria B (1812-1916), partea a II-a (1859-1878)
3. *Ibidem*
4. *Ibidem*, p. 411-412; Arhivele Naționale Istorice Centrale (ANIC), colecția microfilme Franța, rola 21; la 10/22 iunie 1878, Fred Debains, consulul general francez raporta ministrului său de Externe, Decazes, că, încă din 1876, Kogălniceanu a revendicat "(...) o parte a litoralului de la Marea Neagră la gurile Dunării. El (Kogălniceanu- n.n.) pretinde că Rusia, Germania și Austria s-au și ocupat de cererea sa; prima putere ar fi preferat ca el să fie al unei Bulgariei autonome(...)."
5. ANIC, fond Casa Regală, dos. 33/1878, f. 2-5, 11-14
6. *Ibidem*, colecția microfilme Franța, rola 98, c. 860-863; raportul ambasadurului francez la Istanbul, Fournier către Waddington, ministrul de Externe al Franței, din 7/19 noiembrie 1878.
7. ***, *Documente privind istoria militară a poporului român*, Ed. militară, București, 1974, p. 32; Mariana Cojoc, *Dobrogea în rapoartele diplomației europene. Considerații geostrategice (1877-1879)*, în "Anuarul Muzeului Marinei Române", tom II, 1999, Constanța, Ed. Companiei Naționale Administrația Porturilor Maritime Constanța, p. 145; La 10 august 1877, agentul consular al Franței la Constanța a înaintat un raport ministrului său de Externe, în care sublinia faptul că autoritățile rusești au pus torpile în rada portului Constanța.
8. ANIC, colecția microfilme Austria, rola 95, c. 67-78
9. *Ibidem*, colecția microfilme Franța, rola 98, c. 855-857; raportul viceconsulului francez, Senac, către ambasadurului Franței la Istanbul, trimisă de la Constanța, pe 22 octombrie/3 noiembrie 1878
10. *Ibidem*, c. 846-851; nota viceconsulului francez, Langlais către

- ambasadorul Franței la Istanbul, din 13/25 octombrie 1878, Tulcea.
11. BARAI, *op. cit.*, p. 56
 12. *Ibidem*, p. 57-58
 13. ANIC, fond Casa Regală, dos. 51/1878, f. 2-3; nota Ministerului Afacerilor Străine, adresată reprezentanților diplomatici români în străinătate, din 28 august/9 septembrie 1878.
 14. BARAI, *op. cit.*, p. 36
 15. Adrian Rădulescu, Ion Bitoleanu, *Istoria Dobrogei*, Editura Ex Ponto, Constanța, 1998, p. 353
 16. ANIC, fond Ministerul de Interne, dos. 223/1878, f. 27-28
 17. Arhivele Naționale Constanța (ANC), fond Primăria Constanța, dos. 1/1878, f. 67
 18. ANIC, colecția microfilme Austria, r. 95, c. 67-78
 19. Adrian Rădulescu, Ion Bitoleanu, *op. cit.*, p. 351
 20. Georges G. Angelesco, *Etude sur la Dobrogea au point de vue de l'organisation des pouvoirs publics*, Arthur Rousseau-Editeur, Paris, 1907, p. 116; Ion Alexandrescu, Ioan Bulei, Ion Mamina, Ioan Scurtu, *Enciclopedia partidelor politice din România (1862-1994)*, Editura Mediaprint, București, 1995, p. 196
 21. ***, *Îndrumător în Arhivele Statului. Județul Constanța*, București, 1977, p. 22
 22. ANC, fond Primăria Constanța, dos. 1/1878, f. 41
 23. *Ibidem*, f. 6-17; dos. 9/1879, f. 6-17; veniturile și cheltuielile urbei au fost stabilite în octombrie 1878.
 24. M. Vlădescu-Olt, *Constituția Dobrogei*, Tipografia "Dor. P. Cucu", București, 1908, p. 11-15; Înscirerea datei de 11 aprilie 1877 în Legea pentru organizarea Dobrogei a atras după sine protestele Imperiului Otoman, deoarece data semnării Tratatului de la Berlin era cu totul alta. România, însă, a adoptat această dată deoarece ea coincidea cu ocuparea Dobrogei de trupele rusești, sub comanda generalului Zimmerman, când armata și administrația otomană s-au retras.
 25. Vasile M. Kogălniceanu, *Dobrogea 1878-1909*, Editura Librăriei Socec&C-ie, București, 1910, p. 310-321
 26. ANC, fond Primăria Constanța, dos. 17/1880, f. 5-6
 27. *Ibidem*, dos. 20/1880, f. 1-2
 28. *Ibidem*, f. 6, 9, 15
 29. *Ibidem*, dos. 3/1890, f. 91
 30. *Ibidem*, dos. 14/1881, f. 1
 31. *Ibidem*, dos. 3/1888, f. 15
 32. *Ibidem*, dos. 1/1884, f. 36-38
 33. *Ibidem*, dos. 27/1889, f. 3-74
 34. *Ibidem*
 35. *Ibidem*, 43/1894, f. 104; La 12 octombrie 1896, Primăria Constanța a elaborat *Condițiile pentru formarea unui cartier român în orașul Constanța*, care, la punctul 3, prevedea: "loturile care se vor vinde românilor, să fie în special date funcționarilor, stabiliți în oraș și care nu aveau proprietăți (...)".
 36. *Ibidem*, dos. 3/1890, f. 22-23, 27
 37. *Ibidem*, dos. 3/1888, f. 1-22; dos. 3/1890, f. 55-76; Panait Holban a fost ales consilier în 19 octombrie 1888 și la 4 noiembrie 1890, fiind

- numit, la 7 decembrie 1890, prin Decretul Regal nr. 3319/3 decembrie 1890, primar al Constanței.
38. ANIC, fond Ministerul de Interne, dos. 406/1890-1894, f. 61-66

THE FIRST DECADE OF ROMANIAN ADMINISTRATION IN CONSTANTA AFTER INDEPENDENCE

Abstract

The author gives a description of the measures taken during the first decade of Romanian administration in Constanța after the war for independence, such as: the regulation regarding the internal administration of the urban commune of Kiustendje: the city of Constanța communal council, the Dobrudjan Constitution adopted on the 9th of March 1880.

These measures adopted by the Romanian government, supported by the local authorities in Constanta, regardless of any accidents that may have occurred, marked a distinct stage in the vast process of Turkish Kiustendje transformation after the return of Dobrudja to the country.